

Sadhu Sundar Singh

Svensk översättning © Vingården

Utgiven på Vingårdens förlag,

Lärkvägen 26, 284 37 Perstorp, tel 0435-357 05

www.vingarden.org

Plusgiro 296087 - 0

Översättning av Peter Wallgren

ISBN 91-89481-08-9

Livet efter döden

Berättelsen om Sadhu Sundar Singh

Sundar Singh föddes i september 1889 i Rampur, i regionen Patiala i norra Indien. Han växte upp i sin rika familjs lyx. Som sikh undervisades Sundar i hinduism och följde sina föräldrar till hinduiska tempel. Vid sju års ålder hade han redan memorerat Bagawadgita, det välsignade folkets sånger, som är en lång invecklad poesi med lektioner om livet. Vid sexton bemästrade han inte endast Veda, hinduismens antika heliga böcker, utan hade också läst Koranen, Islams heliga bok. Sedan blev han bekant med några sadhus som lärde honom yoga. En sadhu är en hindu som ägnar hela sitt liv åt sin religion och försakar alla världsliga nöjen. Sundar förblev ensamstående och arbetslös. Han reste över hela Indien iklädd en gul mantel utan mat och utan permanent bostad. Han levde endast av andras generositet.

Det var hans mor som först uppmuntrade honom att bli sadhu. En gång sade hon till honom: "var inte självisk och materialistisk som dina bröder, utan sök efter sinnets frid och håll stadigt fast vid din tro. Bli en sadhu." Emellertid erhöll han aldrig frid under sina meditationer. Tack vare sin moders förbindelser med några kvinnor från en brittisk mission i Rajpur kunde Sundar börja i skolan som drevs av missionärerna. Det var där som Sundar först kom i kontakt med Bibeln. Då var han inte intresserad av Bibeln. I stället begravde han sig flitigt i hinduismens ockulta konst.

Hans mor dog när han var fjorton år gammal. Sedan dess förändrades hans liv dramatiskt. Övertygad om att det Jesus hade lärt var helt fel, rev han Bibeln i stycken och brände den. Han till och med kastade stenar på predikanter och uppmuntrade andra att göra detsamma. Fortfarande kunde han emellertid inte finna friden han sökte i sin egen religion, hur mycket han än försökte. Han nådde en punkt i livet då han kom att tänka på

själv-mord. Tre dagar efter att han bränt Bibeln framför sin far, vaknade han klockan tre på morgonen och sade för sig själv: "Å Gud, om du finns, visa mig den rätta vägen. Om inte, så ska jag ta livet av mig." Han tänkte på att kasta sig framför tåget som brukade passera klockan fem på morgonen bakom deras hus, i hoppet om att han skulle finna frid i sin framtida reinkarnation. Han upprepade sin bön. Plötsligt såg han ett starkt ljus. Först fruktade han att rummet stod i brand. Men inget hände. Sedan tänkte han att det skulle kunna vara svaret på hans bön. Medan han betraktade ljuset såg han plötsligt Jesu skepnad i strålglansen. Sedan hörde han en röst som sade på hindi: "Hur länge ska du söka efter mig? Jag har kommit för att rädda dig. Du bad om den rätta vägen. Varför har du inte följt den?" Då insåg Sundar att Jesus inte var död utan levande. Sundar föll ner på sina knän inför honom, och upplevde en förunderlig frid som han aldrig tidigare känt. Synen försvann, men friden och glädjen stannade kvar.

Sedan blev hans liv förvandlat. Han ville bli döpt. Trots att hans familj försökte hindra honom var han fast besluten. 1905 på sin födelsedag döptes han i en engelsk kyrka i Simla. Då bestämde han sig för att bli en sadhu-kristen, så att han kunde ägna sig åt Herren. Som sadhu bar han en gul mantel, levde på andras gåvor, avsade sig all egen-dom och förblev i celibat. Han var viss om att detta var bästa sättet att presentera evan-geliet för sitt folk, eftersom det var det enda sätt hans folk vant sig vid. Dessutom ville han vara fri att ägna sig helt åt Herren.

Som kristen förnekades han av sin far och blev utfrys av sin familj. Den sextonde oktober 1905 återupptog Sundar sitt nomadliv och gick i sin gula mantel, barfota och utan matsäck från by till by, men den här gången gick han i Jesu fotspår. 1906 for han till Tibet för första gången. Landet attraherade honom främst för de stora utmaningar det erbjöd mot evangeliet. "Där kommer det att bli mycket starkt motstånd och förföljelse. Högt ovan de lugna snöklädda Himalaya-topparna kommer att finnas gott om tid och tillfällen att möta Gud och läsa Bibeln", tänkte han.

På sin väg till Tibet mötte han Stoker, en amerikansk missionär som också bar gul mantel. Ibland tillbringade de natten tillsammans under ett träd eller i en grotta vid en höjd på femtusent meter över havet, utan tillräckligt med mat. Glatt uthärdade de umbä-randena för evangeliets skull. När Sundar blev sjuk fann Stoker en boplats åt dem i ett hus som tillhörde en europé. Värden blev inspirerad av Sundars trohet mot Gud och hans uppriktiga kärlek mot andra människor, så han gjorde bättring från sina synder och gav sitt liv till att tjäna Herren.

Sadhu skrev in sig på St John teologiska skola i Lahore efter sina vänners råd. Efter att ha studerat där i två år återupptog han sina resor. Ett ögonvittne rapporterade om sin upplevelse av Sundar: "Jag mötte Sundar Singh när han vandrade nerför en bergsstig för att förkunna evangeliet för oss. Han satt då i en trädtopp, torkade svetten från ansiktet och sjöng en lovsång om Jesu kärlek för oss. Publiken blev inte imponerad av sången. En man steg fram ur publiken, drog ner Sundar från trädet och slog honom till marken. Under tystnad kom han upp på sina fötter och började be för dessa fientliga människor.

Sedan berättade han om Jesu kärlek, han som hade dött för att återlösa alla syndare. På grund av detta vände jag om, och det gjorde även angriparen.” Detta var inte enda tillfället då Sundar vann själar för Herren genom att hålla fast vid Jesu instruktion: “Stå inte emot den som är ond, utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd också den andra åt honom.” (Matt 5:39)

En dag blev Sundar i Nepal överfallen av fyra rövare från ett bakhåll mitt i djungeln. En av dem svingade ett svärd. Ödmjukt bugade Sundar sig i tron att hans liv nu skulle ta slut. Denna attityd förvånade förövarna. Eftersom han var utan pengar tog de hans filt och lät honom gå. Men, en av rövarna kallade honom tillbaka och frågade nyfiket efter hans namn. Sundar presenterade sig, öppnade sin Bibel och började berätta för dem historien om den rike mannen och den fattige Lasarus. Rövaren sade att den rike mannens liv slutade otrevligt och frågade vad som skulle hända honom själv. Då berättade Sundar om evangeliet och Guds förlåtelse. Rövaren tog med Sundar hem till sig och vände om.

1912 beslutade Sundar att efterlikna Jesu tillbakadragande och fasta i fyrtio dagar, trots att hans vänner avrådde honom. Han lyckades inte fasta i fyrtio dagar, då han blev svag. Emellertid styrkte erfarenheten hans ande. Han kunde sedan övervinna tvivel, vrede och otålighet.

Under de följande åren blev han ofta förföljd, men han blev också mirakulöst befriad av Herren. 1914 predikade Sundar i Nepal, ett land med mycket starka buddistiska rötter. I staden Rasa blev han dömd till döden av en lokal lama, därför att han hade spridit främmande religion. Han blev kastad i en torr brunn på vilken man sedan lade ett lock och låste utifrån. Han var där utan mat och dryck, naken, tillsammans med de döda kropparna efter avrättade mördare, som också låg i brunnen. I två dagar stannade han i den hemska brunnen tills en främling kom och hjälpte honom ut ur den. När främlingen hade låst brunnen igen, gick han utan att säga någonting. Inte långt efter blev Sundar åter gripen och fördd till laman. Laman var mycket förvånad, då han alltid hade haft brunnens enda nyckel på sig. Han insåg att Sundar var under en mycket mäktig Guds beskydd, och blev rädd för honom och bad honom att lämna dem.

1918 besökte Sundar Madras, där tusentals människor samlades för att höra honom predika. Där fokuserade Sundar i sin predikan på Jesus Kristus som återlösaren. Han vittnade om att “Jesu närvaro alltid gav mig frid hur hemsk situation jag än befann mig i. Närhelst jag var i fängelse, var Jesus där också. Han förvandlade fängelset till himmel, och bördorna blev välsignelser. Det finns många kristna som inte känner hans underbara närvaro. Det beror på att Jesus för dem bara finns i deras sinnen, och inte i deras hjärtan. Bara när man ger sitt hjärta åt Jesus kan man finna honom.”

Sundar använde ofta liknelser i sina predikningar. En gång sade han: “En dag vilade jag framför ett hus efter en lång resa. Plötsligt kom en sparv mot mig, hjälplöst ditblåst av en stark vind. Från en annan riktning dök en örn för att fånga den panikslagna spar-

ven. Hotad från olika håll flög sparven till mitt knä. Den skulle normalt inte göra så om den hade något val. Men den lilla fågeln sökte en tillflyktsplats från en stor fara. På samma sätt blåser lidande och bekymmer oss till Herrens skyddande händer.”

Sadhu Sundar Singh reste mycket. Han reste över hela Indien och Ceylon. Mellan 1918-1919 besökte han Malaysia, Japan och Kina. Mellan 1920-1922 for han till västra Europa, Australien och Israel. Han predikade i många städer; Jerusalem, Lima, Berlin och Amsterdam bland andra. Sundar förblev anspråkslös trots sin berömmelse. Hans attityd fick hans far att vända om. Sundar tänkte aldrig på sig själv. Han önskade bara följa Jesu föredöme: att återgälda ont med vänlighet och vinna sina fiender genom kärlek. Denna attityd fick ofta hans fiender att känna sig skamsna. En gång predikade han på en offentlig marknad när en fanatiker från en annan religion plötsligt slog honom på hans högra kind. Lugnt vände Sundar sin vänstra kind mot angriparen. Han gick sin väg. Men samma kväll fick Sundar ett meddelande från angriparen med bön om förlåtelse. Vid ett annat tillfälle berättade Sundar liknelsen om säden för några skördemän. De blev förnärmade och förbannade honom. En av dem kastade en sten mot Sundars huvud. Då slogs stenkastaren av en sådan huvudvärk att han blev tvungen att lägga sig ner på marken. Utan att tveka tog Sundar över den mannens syssla och hjälpte dem att skörda säden. De blev snart vänligt sinnade mot honom och bjöd hem honom. Deras hjärtan var öppna för evangeliet. Dagen därpå, när Sundar hade farit iväg, lade de märke till att deras skörd blev rikligare.

Sundar besökte Tibet varje sommar. 1929 besökte han landet igen och sågs sedan inte mer. Sundar förverkligade i sitt liv versen i Mark 8:35 som säger: ”Ty den som vill rädda sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min och för evangeliets skull, han skall rädda det.”

Källa: Het Zoeklicht magazine. Translated into english by SVDB. December 2, 1993.

Australiensiske utgivarens förord

Sadhu Sundar Singhs liv var märkligt i sin Kristuslikhet. Han föddes i djupet av den indiska kulturen och religionen i en sikhisk familj. Under första delen av hans liv tog hans mor honom vecka efter vecka till platsen vid en sadhus fötter, en asketisk helig man som bodde ett stycke in i regnskogen.

Men när hans mor dog medan han var endast 14 år gammal, blev den unge Sundar alltmer desperat och aggressiv. Hans hat till de lokala missionärerna och de kristna kulminerade när han offentligt brände en Bibel som han slet sönder sida för sida och kasta- de i lågorna.

Inom kort hade Sundar bestämt sig för att ta sitt liv. Han hade blivit desperat och beslutat kasta sig under Ludhiana express om Gud inte uppenbarade fridens sanna väg för honom.

Klockan tre på morgonen steg han upp och gick ut på den månbelysta gårdsplanen för den ceremoniella tvagning som iaktogs av hängivna hinduer och saker innan de till- bad. Sedan återvändande han till sitt rum, knäböjde och bugade sig till marken och vädjade till Gud att han skulle uppenbara sig. Men inget hände.

Han visste inte vad han skulle vänta sig: en röst, en syn eller en trans? Inget hände. Och tiden då Ludhiana express skulle passera närmade sig snabbt.

Han lyfte sitt huvud och öppnade sina ögon. Han blev överraskad av att få se ett svagt moln av ljus i rummet. Det var alldeles för tidigt för gryningen. Han öppnade dör- ren och kikade ut på gården. Mörker. När han vände på sig och såg in i rummet igen märkte han att ljuset blev starkare. Till sin stora förvåning såg han inte ansiktet på nå- gon av sina vanliga gudar, utan Jesus Kristus.

Jesus Kristus var där i rummet, skinande, utstrålande en utsäglig glädje, frid och kärlek, medan han såg på honom i medlidande och frågade: "Varför förföljer du mig? Jag dog för dig..."

Från detta ögonblick blev Sundar Singhs liv mycket Kristuslikt. Det dröjde inte länge förrän han blev bortstött från sin familj, när han inte ville avsäga sig sin mästare. Sundar tog på sig sadhuns saffransgula mantel och började livet med att sprida det enkla bud- skapet om kärlek, frid och pånyttfödelse genom Jesus. Han bar inte med sig några peng- ar eller andra ägodelar, bara Nya Testamentet.

Han reste genom Indien och Tibet, såväl som resten av världen, med budskapet om att den moderna tolkningen av Jesus var sorgligt urvattnad. Två gånger besökte han västvärlden då han reste till Storbritannien, USA och Australien 1920, och Europa igen 1922.

Med det stora antal andliga vägar och tekniker som dyker upp i världen idag är det speciellt värdefullt att betänka ett sådant liv som hans, som verkligen omfattade enkel- heten, kärleken och friheten som erbjuds i ett hängivet liv för Kristus.

“Jag är inte värdig att följa i min Herres fotspår”, sade han, “men liksom han, önskar jag inget hem och inga ägodelar. Likt honom ska jag ha min plats på vägarna, dela mitt folks lidande, äta hos dem som vill ge mig tak över huvudet och berätta för alla om Guds kärlek.”

Förord av Sundar Singh

I denna bok har jag försökt skriva om några av de visioner som Gud gett mig. Om jag hade följt mina egna böjelser skulle jag inte ha publicerat dessa uppenbarelser under min livstid, men vänner, vilkas omdöme jag värdesätter, har ihärdigt vidhållit att lärdomarna i dessa uppenbarelser kan hjälpa andra och att publiceringen därför inte bör fördröjas. Av respekt för dessa vänners önskan erbjuds nu boken till allmänheten.

Medan jag bad vid Kotgarh för fjorton år sedan öppnades mina ögon för den himmelska synen. Så levande såg jag detta, att jag trodde jag måste ha dött och att min själ hade farit in i himlens härlighet. Men dessa syner har fortsatt berika mitt liv genom åren. Jag kan inte framkalla dem med min vilja, men mina andliga ögon har öppnats ibland så ofta som åtta till tio gånger per månad, vanligtvis medan jag bett eller mediterat, så att jag kunnat se in i himlarna och, under en till två timmar, vandra i den himmelska sfären tillsammans med Jesus Kristus och samtala med änglar och andar. Deras svar på mina frågor har försett mig med mycket av det som redan publicerats i mina böcker, och den obeskrivliga hänryckningens andliga gemenskap får mig att längta efter dagen då jag för alltid ska få gå in i de återlöstas sällhet och gemenskap.

Några kanske betraktar dessa syner som en form av spiritualism, men jag vill betona att det finns en mycket viktig skillnad.

Spiritualism antas frambringa budskap och tecken från mörkrets andar, men de är vanligtvis så fragmentariska och obegripliga, om inte rent av bedrägliga, att de snarare leder sina efterföljare bort från sanningen än till den. Men i dessa syner får jag levande och klart se varje detalj av härligheten i den andliga världen, och jag erfar en upplyftande mycket verklig gemenskap med de heliga, mitt i den ofattbart ljusa och vackra värld som uppenbaras. Från dessa änglar och heliga har jag mottagit – inte vaga, fragmentariska och flyktiga budskap från den osynliga världen – utan tydliga och förnuftiga förklaringar på många av de problem som bekymrat mig.

Denna "de heligas gemenskap" var så verklig för den tidiga kristenheten, att den gavs plats bland de nödvändiga trosartiklarna, så som de uttrycks i den apostoliska bekännelsen. En gång, medan jag befann mig i en syn, bad jag de heliga om bevis från Bibeln för denna gemenskap, och fick till svar att det finns i Sakarja 3:7-8, där de som "stod bredvid" inte var änglar utan heliga i härligheten. Guds löfte till Josua, på villkor att han uppfyllde Guds befallning, var att han skulle "få en plats att vandra på bland dem [de heliga] som står här". De var hans "vänner" som han kunde ha gemenskap med, dessa människors fullkomnade andar.

I boken nämns andar, heliga och änglar åtskilliga gånger. Jag gör följande åtskillnad mellan dem: *Andar* är antingen goda eller onda och finns efter döden i ett tillstånd mellan himlen och helvetet. *Heliga* är sådana andar som har passerat detta tillstånd och kommit till den andliga världens högre sfär där de fått sig tilldelat olika tjänster. *Änglar* är de underbara varelser som fått sig tilldelade alla sorters högre tjänster, och bland dem

finns många heliga från andra världar, såväl som från vår värld, och de lever alla som i en familj. De betjänar varandra i kärlek, och är evigt lyckliga i strålglansen av Guds härlighet. *Andarnas värld* betecknar det mellantillstånd som andarna kommer till när de lämnat kroppen. Med *den andliga världen* menas alla andevarelser som befinner sig på ett av utvecklingsstadierna mellan den bottenlösa avgrundens mörker och Herrens tron i ljuset.

Jag vill uttrycka mitt uppriktiga tack till pastor T Riddle i Nya Zeelands presbyterianska mission från Kharar, Punjab, som reste till Subathu för att översätta originalet från urdu till engelska. Tack åter till miss E Sanders i Coventry för att ha korrekturläst manuskriptet.

SUNDAR SINGH

Subathu, juli, 1926.

Visionerna

Livet

Det finns bara en källa till livet – ett evigt och allsmäktigt Liv, vars skapande kraft gav liv åt allt levande. Allt skapat lever i Honom, och i Honom förblir de i evighet. Detta Liv skapade oräkneliga andra liv av olika slag, och i dessas framskridande är människan ett, skapad till Guds avbild, så att hon skulle förbli lycklig i Hans heliga närvaro.

Döden

Livet kan förändras men det kan aldrig förintas. Trots att övergången från en form till en annan kallas död, betyder detta aldrig att döden avslutar livet eller att den lägger något till livet eller drar något därifrån. Döden överför bara livet från en existensform till en annan. En sak som försvinner från vårt synfält har därigenom inte upphört att existera. Det dyker upp igen, men i ett annat tillstånd.

Människan kan aldrig förintas

Inget i detta universum har någonsin förintats, inte heller kan det förintas, för Skaparen har aldrig skapat något för förintelse. Om han hade önskat förstöra det skulle han aldrig ha skapat det. Och om inget i skapelsen kan förstöras, hur kan då människan förintas, hon som är skapelsens krona och sin skapares avbild? Kan Gud själv förinta sin egen avbild, eller kan något annat skapat göra det? Aldrig! Om människan inte förintas vid döden uppstår genast frågan var människan ska existera efter döden, och i vilket tillstånd?

Jag skall försöka ge en kort förklaring med hjälp av mina egna upplevelser, även om det inte är möjligt för mig att beskriva allt det som jag sett i visioner av den andliga världen eftersom den innevarande världens språk och bilder är otillräckliga för att uttrycka dessa andliga verkligheter, och eftersom själva försöket att reducera härligheten av dessa saker som jag sett till vanligt språk sannolikt skulle resultera i missförstånd. Därför har jag varit tvungen att utesluta redovisningen av alla dessa utstuderade andliga händelser, för vilka endast ett andligt språk är täckande, och ta med endast några få enkla och instruktiva händelser som visar sig vara givande för alla. Och eftersom var och en förr eller senare måste gå in i denna osynliga andliga värld är det inte utan nytta om vi alla i viss utsträckning bekantar oss med den.

Vad händer vid dödsögonblicket?

En dag medan jag bad i ensamhet fann jag plötsligt mig själv omgiven av en stor samling andliga varelser, eller kanske skulle jag säga att så snart mina andliga ögon öppnades befann jag mig på knä i närvaron av ett ansenligt sällskap heliga och änglar. Först blev jag lite förlägen när jag såg deras ljusa och härliga tillstånd och jämförde dem

med mina egna lägre egenskaper. Men jag blev genast lugnad av deras sympati och kärleksinspirerade vänlighet. Jag hade redan upplevt friden och Guds närvaron i mitt liv, men dessa heligas gemenskap gav mig mer underbar glädje. Under samtalet med dem fick jag svar på många problem som förbryllade mig.

Min första undran gällde vad som händer när man dör och själens tillstånd efter döden. Jag sade: "Vi vet vad som händer mellan barndomen och ålderdomen, men vi vet inget om vad som händer vid döden eller bortom dödens portar. Korrekt information om detta kan bara de ha som befinner sig på andra sidan döden efter att de gått in i den andliga världen. Kan ni", frågade jag, "ge oss någon information om detta?"

På detta svarade en av de heliga: "Döden är som sömnen. Det finns ingen smärta i övergången, utom vid några få kroppsliga sjukdomar och mentala tillstånd. Liksom när en utmattad person överväldigas av djup sömn, kommer dödens sömn över människan. Döden kommer så plötsligt för många, att det bara är med stor svårighet som de inser att de har lämnat den materiella världen och gått in i denna andarnas värld. Förbryllade av de många nya ting de ser runt omkring sig, tänker de att de besöker något land eller någon stad i den fysiska världen som de inte sett förut. Det är bara sedan de fått veta mer och inser att deras andliga kropp är annorlunda än deras tidigare materiella kropp, som de medger att de faktiskt har överförts från den materiella världen till den andliga världen."

En annan av de heliga som var med tillade vidare som svar på min fråga: "Vanligtvis förlorar kroppen sin förmåga att känna när tiden för döden är inne. Den har ingen smärta, utan överväldigas av en känsla av sömnighet. Ibland, vid stor svaghet eller efter en olycka, lämnar anden kroppen medan den fortfarande är medvetslös. När de som har levt utan tanke på eller förberedelse för att gå in i den andliga världen så plötsligt överförs till andarnas värld, blir de extremt förbryllade, och i ett tillstånd av djup nöd över sitt öde måste de bli kvar på de lägre och mörkare nivåerna i mellantillståndet under en ansevärd tid. Andarna i dessa lägre sfärer ansätter ofta svårt människor som är kvar i världen. Men de kan skada endast dem som är likasinnade med dem själva, de som av egen fri vilja öppnar sina hjärtan för att hysa dem. Dessa onda andar, som allierar sig med andra onda andar, skulle gjort stor skada i världen om inte Gud hade utsett oräkneliga änglar överallt för att skydda sitt folk och sin skapelse, så att hans folk alltid är trygga i hans vård."

"Onda andar kan bara skada dem i världen som har en natur liknande deras egen, och detta endast i begränsad utsträckning. De kan också plåga de rättfärdiga, men inte utan Guds tillåtelse. Ibland tillåter Gud Satan och hans änglar att fresta och förfölja sitt folk, så att de kan komma ur prövningen starkare och sundare, så som när han tillät Satan att förfölja sin tjänare Job. Men ur sådan prövning kommer för den troende snarare vinst än förlust."

En annan av de heliga som stod bredvid lade också till som svar på min fråga:

“Många, vars liv inte varit hängivna Gud, verkar bli medvetlösa när det är dags för dem att dö, men vad som verkligen händer är att när de ser de ohyggliga djävulska ansiktena av de onda andarna som har samlats omkring dem, blir de mållösa och förlamade av fruktan. Å andra sidan är ofta den troendes död själva motsatsen till detta. Han blir jätteglad, för han ser änglar och heliga andar som kommer för att välkomna honom. Sedan får också hans älskade, som dött före honom, tillåtelse att besöka hans dödsbädd och leda hans själ till den andliga världen. När han kommer in i andarnas värld känner han sig genast hemma, för inte bara hans vänner finns runt honom, utan medan han var i världen hade han under lång tid förberett sig för detta hem genom sin förtröstan på Gud och gemenskap med honom.”

Därefter sade en fjärde av de heliga: “Att leda människors själar från världen är änglarnas uppgift. Vanligen uppenbarar Kristus sig i den andliga världen i en grad av härlighet som är anpassad till varje själs andliga utveckling. Men i vissa fall kommer han själv till en dödsbädd för att välkomna sin tjänare och torka hans tårar i kärlek, och så leder han honom till Paradiset. Såsom ett barn som föds in i världen finner allt ombesörjt för sina behov, så finner själen när den går in i den andliga världen, alla sina behov ombesörjda.

Andarnas värld

Vid ett tillfälle under samtalets gång gav mig en av de heliga denna information: “Efter döden går varje människas själ in i andarnas värld, och alla kommer att vistas bland likasinnade andar med samma natur som han själv, antingen i mörkret eller i härlighetens ljus, enligt den nivå av andlig tillväxt som han uppnått. Vi är säkra på att ingen i sin fysiska kropp, förutom Kristus och några få heliga vilkas kroppar förvandlades till härlighetskroppar, har gått in i den andliga världen. Ändå har det beviljats några att medan de ännu är kvar i världen kunna se andarnas värld och själva himlen, så som i 2 Kor 12:2, även om de själva inte kan säga huruvida de stiger in i Paradiset i kroppen eller i anden.”

Efter detta samtal ledde dessa heliga mig runt och visade mig många underbara saker och platser. Jag såg, att från alla sidor anlände hela tiden tusentals och åter tusentals själar till andarnas värld, och alla åtföljdes av änglar. De godas själar hade med sig endast änglar och goda andar som ledsagat dem från deras dödsbäddar. Onda andar tilläts inte komma nära dem, utan stod långt borta och tittade på. Jag såg också att där inte fanns några goda andar hos de verkligt ondas själar, utan omkring dem fanns onda andar som hade följt med dem från deras dödsbäddar. Änglar stod också bredvid dem och hindrade de onda andarna från att ge fritt spelrum för sina ondskefulla naturer och ansätta dem. De onda andarna ledde dessa själar nästan direkt iväg mot mörkret, för medan de var kvar i köttet, hade de genomgående tillåtit onda andar att inspirera dem till att göra ont, och villigt tillåtit sig själva att bli insnärjda i alla sorters synd. För änglarna hindrar inte på något sätt någons fria vilja. Jag såg också där många själar som nyligen

hade anlänt till andarnas värld och som ledsagades av både goda och onda andar såväl som av änglar. Men inom kort började skillnaden mellan deras liv framträda, och de skilde själva på sig; de som hade god karaktär drog sig mot de goda, och de onda mot de onda.

Ljusets söner

När människors själar anländer till andarnas värld skiljer sig genast de goda från de onda. I världen här är alla tillsammans, men så är det inte i den andliga världen. Många gånger har jag sett att när de godas andar – ljusets söner – kommer in i andarnas värld, badar de först av allt i en kristallklar oceans ogripbara luftliknande vatten, och däri får de en intensiv och upplivande förfriskning. I dessa mirakelvatten rör de sig som i luft, de varken dränks eller blir våta, utan underbart tvättade och uppfriskade och helt renade fortsätter de vidare in i härlighetens och ljusets värld, där de sedan för evigt förblir i deras käre Herres närvaro och i gemenskap med oräkneliga heliga och änglar.

Mörkrets söner

Hur annorlunda är inte deras själar vars liv varit onda! Illa till mods i sällskap med ljusets söner och plågade av det allt avslöjande härlighetsljuset, kämpar de för att gömma sig någonstans där deras orena och syndfläckade natur inte kan ses. Från den lägsta och mörkaste delen av andarnas värld stiger en illaluktande rök upp, och i försöken att gömma sig från ljuset, pressar dessa mörkrets söner sig nedåt och kastar sig rakt in i den mörkaste delen, och därifrån hör man utan uppehåll deras bittra skrik av samvetsqual och ångest stiga upp. Men himlen är så beskaffad att röken inte ses, inte heller hörs ångestskriken, av andarna i himlen, såvida inte någon bland dem av någon speciell anledning skulle önska se det onda tillstånd som dessa själar befinner sig i.

Ett barns död

Ett litet barn dog av lunginflammation, och ett änglasällskap kom för att leda hans själ till andarnas värld. Jag önskar att hans mor kunde ha sett denna underbara syn. Då skulle hon i stället för att gråta ha sjungit av gjädje, för änglarna tar hand om de små med en sådan omsorg och kärlek som ingen mor någonsin kan visa upp. Jag hörde en av änglarna säga till en annan: ”Se hur detta barns mor gråter över denna korta och tillfälliga separation. Om några få år kommer hon att vara lycklig tillsammans med sitt barn igen.” Sedan tog änglarna barnets själ till denna vackra och ljusfyllda del av himlen, som är reserverad för barn. Där sköter de om dem och undervisar dem i all sorts himmelsk visdom tills de små gradvis blir lika änglarna.

Efter en tid dog också detta barns mor. Hennes barn, som nu blivit lik änglarna, kom tillsammans med andra änglar för att välkomna sin mors själ. När han sade till henne:

“Mor, känner du inte igen mig? Jag är din son Theodore”, översvämmades moderns hjärta av glädje, och medan de omfamnade varandra föll deras glädjetårar likt blommor. Det var en rörande syn! När de sedan gick vidare tillsammans pekade han på saker runt om dem och förklarade dem. Han stannade hos henne under den tid som var avsatt för henne i mellantillståndet, och när den nödvändiga tiden för undervisning i den världen var fullbordad, tog han henne med sig till den högre sfär där han själv bodde.

Där fanns underbara och fröjdefulla omgivningarna på alla sidor och oräkneliga människors själar, som i världen hade burit alla sorters lidanden för Kristi skull och till slut hade lyfts upp till denna härliga äroplats. Runt om fanns makalöst vackra berg, källor och landskap, och i trädgårdarna fanns överflöd på alla slags goda frukter och vackra blommor. Allt hjärtat kunde önska sig fanns där. Så sade han till sin mor: “I världen, som är den dunkla avbilden av denna verkliga värld, sörjer våra kära över oss, men säg mig, är detta döden eller det verkliga livet som varje hjärta längtar efter?” Modern sade: “Min son, detta är det verkliga livet. Om jag, medan jag var i världen, hade känt till hela sanningen om himlen, skulle jag aldrig ha sörjt över din död. Så synd att de i världen är så blinda! Trots att Kristus klart och tydligt har förklarat detta härlighetstillstånd och att evangelierna åter och åter berättar om detta Faderns eviga rike, förblir ändå inte bara de okunniga omedvetna om dess härlighet, utan också många upplysta troende. Gud give att alla må komma in i den förblivande glädje som finns på denna plats!”

En filosofis död

En tysk filosofis själ kom till andarnas rike och såg på avstånd den ojämförliga härligheten i den andliga världen och dess folks gränslösa lycka. Han blev förtjust över vad han såg, men hans envisa intellektualism stod i vägen för honom så att han inte kunde komma dit och njuta av dess glädje. Istället för att erkänna att den var verklig, resonerade han så här med sig själv: “Tvivelsutan ser jag allt detta, men vilka bevis finns för att det äger en objektiv existens, och inte är en illusion som jag frammanar i mitt sinne? Jag ska tillämpa logikens, filosofins och vetenskapens tester på hela denna scen från ena änden till den andra. Endast så blir jag övertygad om att den är verklig i sig själv och inte en illusion.” Därefter svarade änglarna honom: “Av det du säger är det uppenbart att din intellektualism har förvidit hela din natur, för liksom andliga och inte fysiska ögon behövs för att se den andliga världen, är andligt förstånd nödvändigt för att förstå dess verklighet, och inte mentala övningar i logikens och filosofins grundsatser. Din vetenskap, som handskas med materiella fakta, har lämnats kvar i världen tillsammans med ditt fysiska huvud och din fysiska hjärna. Här är endast den andliga visdom som uppstår ur Gudsfruktan och kärlek till Gud till nytta.” Sedan sade en av änglarna till en annan: “Så tragiskt det är att människor glömmer dessa vår Herres dyra ord ‘Om ni inte omvänder er och blir som [små] barn kommer ni inte in i himmelriket’ (Matt 18:3).” Jag frågade en av änglarna vad slutet för denne man skulle bli, och han svarade: “Om denne

mans liv hade varit helt igenom dåligt, skulle han genast ha förenat sig med mörkrets andar, men han är inte utan moralisk känsla, så under en mycket lång tid kommer han att blint vandra runt i det skumma ljuset i mellantillståndets lägre nivåer och fortsätta att stöta sitt filosofiska huvud, tills han trött av sin dårskap vänder om. Då kommer han att vara redo att ta emot den nödvändiga undervisningen av de änglar som utsetts till uppgiften. Och när han blivit undervisad kommer han att vara anpassad för att gå in i Guds fullkomligare ljus i den högre sfären.”

I en mening är hela den oändliga rymden en andlig värld, fylld som den är av Guds närvaro, han som är ande. I en annan mening är också världen en andlig värld, för dess invånare är andar klädda i mänskliga kroppar. Men det finns ännu en andarnas värld sedan de lämnat kroppen vid döden. Denna är ett mellantillstånd, ett tillstånd mellan härligheten och ljuset i de högsta himlarna och dunklet och mörkret i de lägsta delarna av dödsriket. I denna värld finns oräkneliga existensnivåer, och själen leds till den nivå för vilket dess utveckling i världen har anpassat den. Där instruerar änglarna den under en tid, sådana änglar som speciellt utsetts till denna uppgift. Det kan bli en längre eller kortare tid, innan den fortsätter och förenar sig med andar av samma natur och sinne som den själv – goda andar i det starkare ljuset eller onda andar i det djupare mörkret.

Osynlig hjälp

Våra släktingar och kära, och ibland också heliga, kommer ofta från den osynliga världen för att hjälpa och skydda oss, men änglarna gör det alltid. Ändå har de aldrig tillåtit att uppenbara sig för oss utom vid några få tillfällen då vi haft mycket speciella behov. Genom sätt som vi inte känner, påverkar de oss till heliga tankar och böjer oss mot Gud och god livsföring. Och sådant som de inte kunna genomföra fullbordar Guds Ande, som bor i våra hjärtan, till fullkomnande av vårt andliga liv.

En människas storhet beror inte på hennes kunskap eller position, och inte heller kan någon bli stor genom endast sådant. En människa är så stor som hon kan bli till nytta för andra, och hennes nytta för andra beror på hennes tjänst för dem. Således är en människa så stor som hon kan betjäna andra i kärlek. Som Herren sade: “den som vill vara störst bland er skall vara de andras tjänare” (Matt 20:26). Glädjen hos alla som bor i himlen finns i detta att de betjänar varandra i kärlek, och således fullbordar syftet med sina liv och för alltid förblir i Guds närvaro.

Felkorrigerig

När folk uppriktigt önskar leva så att de behagar Gud, börjar justeringen av deras synsätt och förnyelsen av deras liv i den här världen. De blir undervisade inte bara av Guds Ande direkt, utan i sina hjärtans hemliga rum äger de gemenskap med de heliga som, fastän osynliga för dem, alltid finns vid deras sida för att bistå dem i riktning mot det som är gott.

Men, eftersom många på Kristus troende, så väl som icke-kristna sanningssökare, dör

medan deras förståelse av sanningen fortfarande är felaktig och ofullständig, korrigeras deras syn i andarnas värld, förutsatt att de inte envist håller fast vid sina åsikter utan är villiga att lära. För varken i denna världen eller i den kommande tvingar Gud eller någon av hans tjänare människor att tro något mot deras vilja.

Kristus uppenbarar sig

I en syn såg jag en avgudadyrkares ande genast börja söka efter sin gud när han kom in i andarnas värld. Då sade de heliga till honom: "Det finns ingen annan gud här utom den ende sanne Guden och Kristus, som är uttrycket för honom." Vid detta blev mannen mycket överraskad, men eftersom han var en ärlig sanningssökare medgav han uppriktigt att han hade haft fel. Han ville ivrigt lära känna sanningen och frågade om han kunde få se Kristus. Kort därefter uppenbarade sig Kristus i ett svagt ljus för honom och för andra som nyligen hade anlänt till andarnas värld, för på detta stadium kunde de inte utvärdat en full uppenbarelse av hans härlighet. Hans härlighet är så obeskrivlig, att till och med änglarna endast med svårighet kan se på honom och därför döljer sina ansikten med sina vingar (Jes 6:9). När han uppenbarar sig för någon tar han med i beräkningen vilken utveckling den själen har nått. Han framträder så dämpat eller i det fullare härlighetsljuset så att åsynen av honom kan utvärdas. När dessa andar såg Kristus i detta svaga men tilldragande ljus, fylldes de av glädje och frid långt bortom vår förmåga att beskriva. Badande i hans livgivande ljus och översköjda med hans kärleksvågor, som oupphörligen flyter ut från honom, tvättades all deras villfarelse bort. Sedan erkände de honom som Sanningen av hela sitt hjärta, fann helande, och tackade och prisade honom, medan de böjde sig inför honom i ödmjuk beundran. Och de heliga som hade utsetts att undervisa dem fröjdade sig också över dem.

En arbetare och en tvivlare

En gång såg jag i en syn en arbetande man som anlände till den andliga världen. Han befann sig i djup nöd, för under hela sitt liv hade han inte skänkt en tanke åt något annat än att tjäna sitt dagliga bröd. Han hade varit alltför upptagen för att tänka på Gud eller andliga ting. Samtidigt med honom hade en annan, som var en tvivlare och envis hävdare av sina åsikter, också dött. Båda blev hänvisade till att under lång tid förbli på en mörk plats långt nere i andarnas värld. Där i sin nöd började de ropa på hjälp. Heliga och änglar kom då i kärlek och medkänsla för att undervisa dem, så att de kunde förstå hur de skulle kunna bli medlemmar i Härlighetens och Ljusets rike. Men trots deras nöd föredrog de, liksom många andra andar, att förbli i sin mörka boning, för synden hade så förvridit hela deras karaktär och natur att de tvivlade på allt. De till och med såg med misstänksamhet på änglarna som kommit för att hjälpa dem. Medan jag såg på detta, undrade jag hur deras slut skulle bli, men då jag frågade, blev det enda jag fick till svar från en av de heliga: "Gud må förbarma sig över dem."

Utifrån människans förvända naturs moraliska förfall, kan vi härav ställa upp en re-

gel: Om ett ont rykte om någon annan går runt, kommer den vars synsätt är fördärvat av synden till slut att acceptera ryktet som sanning, även om det är falskt. Om å andra sidan ett gott och helt sanningsenligt budskap kommer, till exempel att en viss man är en hängiven man som har gjort ett visst arbete till Herrens ära och för sina vänners bästa, då säger en sådan lyssnare utan tvekan: ”Det är alltihopa falskt. Denne måste ha ett dolt motiv bakom ryggen.” Skulle vi fråga en sådan människa hur hon vet att det förra fallet är sanning och det senare osanning, och vilka bevis hon har, kommer hon inte att ha det minsta bevis att lägga fram.

Allt vi kan lära oss av en sådan inställning är att då sinnet är färgat av synd tror människan på onda rykten, därför att de passar in i hennes onda natur, samt att hon tror att goda rykten är lögnar därför att de inte passar in i hennes hjärtas ondska. En god människas inställning är den motsatta. Hon är av naturen benägen att betvivla ett ont rykte och att tro på ett gott rykte, därför att denna inställning bäst stämmer med hennes goda natur. De som i denna världen tillbringar sina liv i opposition till Guds vilja kommer varken att ha någon ro i sina hjärtan här eller i den kommande världen, och när de kommer till andarnas värld känner de sig förvirrade och bedrövade. Men de som i denna världen låter sig likformas med Herrens vilja kommer att fyllas av frid när de når nästa värld, och vara fyllda med utesäglig glädje, för här finns deras eviga hem och deras Faders rike.

Syndarnas dom

Många har fått för sig att om de syndar i hemlighet kommer ingen någonsin att veta om det. Men att någon synd för alltid kan förbli dold är helt omöjligt. Förr eller senare kommer den förvisso att bli känd, och syndaren kommer också att få det straff han förtjänar. Inte heller godhet och sanning kan döljas. Till slut måste de segra, även om de för en tid de kanske inte upptäcks. Följande händelser kastar ljus över syndarens tillstånd.

En god man och en tjuv

En gång, under en uppenbarelse, återgav en av de heliga för mig denna händelse: “Sent en kväll var en gudfruktig man tvungen att fara iväg för att göra en del nödvändigt arbete. Medan han färdades på vägen mötte han en tjuv som höll på att bryta sig in i en affär. Han sade till honom: ‘Du har ingen rätt att ta andra människors egendom och förorsaka dem förluster. Det är en stor synd att göra så.’ Tjuven svarade: ‘Om du vill komma lyckligt härifrån, så ge dig iväg tyst. Om inte, kommer du att få problem.’ Den gode mannen framhärskade i sina försök, och när tjuven inte lyssnade började han ropa och väcka grannarna. De rusade ut för att gripa tjuven, men så snart den gode mannen började anklaga honom, hämnades tjuven och anklagade den gode mannen. ‘Jaha’, sade han, ‘ni tror den här killen är väldigt religiös, men jag tog honom på bar gärning.’ Efter som där inte fanns några vittnen blev båda arresterade och inlåsta tillsammans i ett rum,

medan en polis gömde sig tillsammans med några av sina män för att lyssna till deras samtal. Sedan började tjuven skratta åt sin medfånge.

‘Se nu’, sade han, ‘har jag inte fått dig fast riktigt bra? Jag sade ju åt dig att försvinna så att det inte skulle bli värst för dig själv. Nu ska vi se hur din religion ska kunna rädda dig.’ Så snart polismannen hörde detta, öppnade han dörren och släppte den gode mannen med ärobetygelse och belöning, medan han gav tjuven ordentligt med stryk och låste in honom i en fängelsecell. Så, också i denna världen ges en viss dom mellan goda och onda människor, men det fulla straffet och den fulla belöningen kommer att delas ut först i den kommande världen.”

Hemliga synder

Följande blev också skildrat för mig i en syn. En man begick en syndfull handling i sitt eget rums avskildhet, och han trodde att hans synd var dold. En av de heliga sade: “Vad jag önskar att denne mans andliga ögon skulle varit öppna just då, då skulle han aldrig vågat begå denna synd.” För i det rummet fanns ett antal änglar och heliga, liksom några av hans käras andar, som hade kommit för att hjälpa honom. Alla av dem blev bedrövade av att se hans skamliga uppträdande, och en av dem sade: “Vi kom för att hjälpa honom, men nu måste vi vittna emot honom när han ska dömas. Han kan inte se oss, men vi kan alla se honom ge efter för denna synd. Måtte denne man vända om och bli räddad från straffet som väntar.”

Bortslösade tillfällen

En gång såg jag i andarnas värld en ande som rusade runt likt en galning och ropade av samvetskval. En ängel sade: “I världen hade denne man många tillfällen att göra bättring och vända om till Gud, men närhelst hans samvete började bekymra honom brukade han dränka dess kval i drinkar. Han förslösade allt han ägde och ruinerade sin familj, och till slut begick han självmord. Nu rusar han frenetiskt runt i andarnas värld likt en rasande hund och vändas av samvetskval vid tanken på sina förlorade tillfällen. Vi är villiga att hjälpa honom, men hans egen förvridna natur hindrar honom från att göra bättring, för synden har förhärdat hans hjärta, och ändå är minnet av hans synd alltid levande för honom. I världen drack han för att glömma sin samvetsröst, men här finns inga möjligheter att dölja något. Nu är hans själ så naken att han själv och alla andra i den andliga världen kan se hans syndfulla liv. I sitt syndiga förhärdade tillstånd finns för honom ingen annan möjlighet än att gömma sig i mörkret med andra onda andar och så till en viss grad slippa undan ljusets tortyr.”

En ond man får tillåtelse att komma in i himlen

I min närvaro kom en gång en man vid sin död med ett ont liv bakom sig in i andarnas värld. När ängeln och de heliga önskade hjälpa honom började han genast förbanna och smäda dem och säga: “Gud är alltigenom orättfärdig. Han har berett himlen för sådana insmickrande slavar som ni och kastar resten av mänskligheten i helvetet. Ändå

kallar ni honom Kärlek!” Änglarna svarade: “Gud är förvisso Kärlek. Han skapade människorna för att de skulle få leva i evighet i lycklig gemenskap med honom, men människor har vänt sina ansikten bort från honom och själva gjort sig ett helvete genom envishet och missbruk av sin fria vilja. Gud kastar varken nu eller senare någon i helvetet, men människan själv skapar helvetet åt sig genom att snärja in sig i synd. Gud skapade aldrig något helvete.”

Just då hördes från ovan den ytterst ljuva rösten från en av de höga änglarna, som sade: “Gud ger tillåtelse att föra denne man till himlen.” Ivrigt steg mannen fram åtföljd av två änglar, men när de nådde himlens port och såg den heliga och ljusinsvepta platsen och de förhärligade och välsignade invånarna som bor där, började han känna sig besvärad. Änglarna sade till honom: “Se vilken vacker värld detta är! Gå lite närmare och se på vår underbara Herre som sitter på sin tron.” Han tittade in genom dörren, och när Rättfärdighetens Sol uppenbarade för honom hans syndfulla livs orenhet, störtade han bakåt i en vånda av självvämjelse och flydde med en sådan brådska, att han inte ens stannade upp i mellantillståndet i andarnas värld, utan for rakt igenom den, och störtade sig likt en sten ner i den bottenlösa avgrunden.

Sedan hördes Herrens ljuva och hänförande stämman säga: “Se, mina kära barn, ingen hindras att komma hit, och ingen hindrade denne man, inte heller har någon bett honom att fara bort. Det var hans eget orena liv som tvingade honom att fly från denna heliga plats, ty ‘den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike’” (Joh 3:3).

En mördares ande

En man, som några år tidigare hade dödat en kristen predikant, blev biten av en orm i jungeln och dog. När han kom in i andarnas värld såg han goda och onda andar överallt runt omkring sig, och eftersom hans själs hela uppsyn visade att han var en mörkrets son, fick de onda andarna snart tag i honom och sköt honom med sig mot mörkret. En av de heliga kommenterade: “Han dödade en gudsmän genom sin vredes gift, och nu har han dödat av en orms gift. Den gamle ormen, djävulen, dödade en oskyldig man med hjälp av denne man. Nu har han dödat denne man med hjälp av en annan orm som liknar honom, för ‘han har varit en mördare från början’” (Joh 8:44).

Och den mördade mannens ande

Medan han fördes bort, sade en av de goda andarna, som hade kommit för att hjälpa honom, till honom: “Jag har förlåtit dig av hela mitt hjärta. Kan jag göra något för att hjälpa dig?” Mördaren kände genast igen honom som samme man som han hade dödat några år tidigare. Full av skam och fruktan föll han ner inför honom. Genast började de onda andarna högljutt protestera, men änglarna som stod på avstånd tillrättvisade dem och tystade dem. Sedan sade mördaren till mannen som han hade dödat: “Vad jag önskar att jag i världen kunde ha sett ditt osjälviska och kärleksfulla liv så som jag ser det nu! Jag ångrar att jag genom min blindhet, och därför att ditt sanna andliga liv var dolt

av din kropp, då inte kunde se ditt livs inre skönhet. Genom att döda dig berövade jag dessutom många den välsignelse och nytta som du skulle ha varit för dem. Nu är jag för evigt en syndare i Guds ögon, och förtjänar helt och hållet mitt straff. Jag vet inte vad jag kan göra utom att gömma mig i någon mörk grotta, för jag kan inte stå ut med detta ljus. Däri får inte bara mitt eget hjärta mig att känna mig eländig, utan alla kan se var- enda detalj av mitt syndfulla liv.” Till detta svarade den mördade mannen: “Du bör göra uppriktig sinnesändring och vända dig till Gud, för om du gör så, finns det hopp om att Guds Lamm ska tvätta dig i sitt eget blod, och ge dig ett nytt liv så att du kan bo med oss i himlen och bli räddad från helvetets plågor.”

Mördaren svarade: “Det finns ingen anledning för mig att bekänna mina synder, för de är uppenbara för alla. I världen kunde jag gömma dem, men inte här. Jag vill leva med sådana heliga som du i himlen, men när jag inte kan stå ut med det självuppen- barande svaga ljuset i andarns värld, hur skulle jag då må i den ljusfyllda platsens rann- sakande ljus och härlighet? Mitt största hinder är att mitt samvete genom mina synder har blivit så svagt och förhärdat att min natur inte böjer sig mot Gud och gör bättring. Det känns som att jag inte har någon makt kvar inom mig att vända om. Nu återstår ing- et annat än att jag kommer att drivas ut härifrån för evigt. Ack, mitt olyckliga tillstånd!” När han sagt detta föll han ner, slagen av fruktan, och hans onda medandar släpade iväg honom till mörkret. En av änglarna sade: “Se! Ingen behöver uttala någon dom. Av sig självt bevisar varje syndares liv honom skyldig. Ingen behöver tala om det för honom eller ställa fram vittnen mot honom. Till viss grad börjar straffet i varje syndares hjärta medan de är i världen, men här känner de hela vidden av det. Och Gud har ordnat det så att getter och får, alltså syndare och rättfärdiga, skiljer på sig självmant.

Gud skapade människan för att leva i ljuset, där hennes andliga hälsa och glädje för evigt befästs. Därför kan ingen människa bli lycklig i helvetets mörker, inte heller kan hon bli lycklig i ljuset, om hennes liv är förvänt av synden. Så varthelst en syndare be- ger sig kommer hon att befinna sig i helvetet. Hur annorlunda är inte de rättfärdigas till- stånd, de som, befriade från synden, befinner sig i himlen var de än är!”

En lögnares ande

I världen fanns en man som hade blivit så van vid att ljuga att det hade blivit hans andra natur. När han dog och kom till andarnas värld försökte han ljuga som vanligt, men blev storligen utskämd, för redan innan han hann säga något var hans tankar kända av alla. Ingen kan skrymta där, eftersom ingens hjärtas tankar kan gömmas. När själen lämnar kroppen bär den med sig prägel av all sin synd, och själva dess lemmar blir vittnen mot den. Inget utom Kristi blod kan utplåna denna syndens missfärgning. Me- dan denne man var kvar i världen försökte han regelbundet vrida rätt till fel och orätt till rätt, men efter sin kroppsliga död erfor han att det inte finns och aldrig kan finnas någon möjlighet att vränga sanning till lögn. Den som ljuger, skadar och bedrar bara sig själv.

Denne man hade genom att ljuga dödat sin förmåga att uppfatta sanning, som han en gång hade ägt. Jag såg hur han oupplösligt fångad i sitt eget bedrägeri vände sitt ansikte bort från ljuset därovan och skyndade bort långt ner i mörkret, där ingen, utom andarna med samma natur som hans egen, kunde se hans smutsiga kärlek till lögnen.

För sanning är alltid sanning, och denna allena dömde mannen för hans falskhet och fördömde honom som lögnare.

En äktenskapsbrytares ande

Jag såg en äktenskapsbrytare, som strax innan hade anlät till andarnas värld. Han tunga hängde ut likt en törstande mans, hans näsborrar var utvidgade, och han slog runt med armarna som om en slags eld brann inom honom. Hans utseende var så ont och vämjeligt att jag blev upprörd av att se på honom. Alla bihang av lyx och sensualitet hade lämnats kvar i världen och nu sprang han runt likt en galen hund och skrek: "Detta liv är förbannat! Här finns ingen död som kan göra slut på all denna pina. Och här kan anden inte dö, annars hade jag tagit livet av mig igen som jag gjorde med pistolen i världen för att fly bort från mina bekymmer där. Men denna plåga är mycket värre än plågan i världen. Vad ska jag ta mig till?" Medan han sade detta sprang han mot mörkret, där det fanns många andra likasinnade andar, och försvann.

En av de heliga sade: "Inte bara en ond handling är synd, utan också en ond tanke och en ond blick är synd. Denna synd är inte begränsad till förbindelser med främmande kvinnor. Överdrifter och djuriskhet i förhållande till sin hustru är också synd. Man och hustru är i sanning förenade, inte för sinnlighet utan för ömsesidig hjälp och stöd, så att de med sina barn kan tillbringa sina liv i mänsklighetens tjänst och till Guds ära.

Men den som avviker från detta livets mål är skyldig till äktenskapsbrytarens synd."

En rövares själ

En rövare dog och kom till andarnas värld. Först brydde han sig inte om sitt tillstånd, eller andarna runt omkring sig, men sin vana likt satte han genast igång att förse sig med platsens värdesaker. Men han blev förvånad över att i andevärlden verkade själva sakerna tala och anklaga honom för hans ovärdiga handling. Hans natur var så förvänd att han varken kände till vad dessa ting var avsedda för, inte heller dög han till att använda dem på rätt sätt. I världen hade hans lidelser varit så otyglade att han av det mest ynkliga skäl i sin vrede hade dödat eller sårat vem som helst som förtörnade honom. När han nu befann sig i andarnas värld började han handla på samma sätt. Han gick lös på andarna som kom för att instruera honom, som om han ville slita dem i stycken, likt en bitsk hund som anfaller också när husse är med. Till detta sade en av änglarna: "Om denna sortens andar inte hölls nere i mörkret eller i den bottenlösa avgrunden skulle de orsaka ofantliga skador varthelst de begav sig. Denne mans samvete är så dött att han

till och med efter att ha nått andarnas värld inte lyckas förstå att han genom att mörda och röva i världen har förslösat sin egen andliga urskillningsförmåga och sitt andliga liv. Han dödade och förstörde andra, men i själva verket har han förstört sig själv. Endast Gud vet om denne man och andra som är likadana kommer att förbli i plågor i tidsåldrar eller för evigt.”

Därefter tog änglarna, som var utsedda till detta, honom och stängde in honom i mörkret varifrån han inte får komma ut. Där befinner sig illgärningsmän i ett så fruktansvärt tillstånd, och så utsägligt intensiv är plågan, att de som ser dem skakar vid åsynen. På grund av vårt jordiska språks begränsningar kan vi bara säga detta, att varhelst en syndares själ befinner sig, finns där inget annat än en alltid närvarande mångfaldig smärta som aldrig upphör ens för ett ögonblick. En sorts eld som inte avger ljus brinner för evigt och pinar dessa själar, men de brinner inte upp och elden dör inte ut. En ande som såg på det som just hade hänt sade: “Vem vet, om inte detta till slut visar sig vara en renande eld?” I den mörka delen av andarnas värld, som kallas helvetet, finns många grader och nivåer, och vilken nivå en ande plågas på beror på hans synders karaktär och mängd. Gud skapade faktiskt dem alla till sin egen avbild (1 Mos 1:26, 27; Kol 1:15), men genom sitt samröre med synden har de vanställt denna bild och gjort den ful och ond. De har verkligen en sorts andlig kropp, men den är utomordentligt vidrig och hemsk, och om de inte upprättas genom sann omvändelse och Guds nåd, måste de för evigt förbli i plågor i denna fruktansvärda form.

De rättfärdigas tillstånd och strålande avslutning

Himlen, eller Guds rike, börjar i alla sanna troendes liv i den här världen. Deras hjärtan är alltid fyllda med frid och glädje, oavsett vilka förföljelser och bekymmer de kan tvingas uthärda, för Gud, som är all frids och livs källa, bor i dem. Döden är ingen död för dem, utan en dörr genom vilken de går in i sitt eviga hem. Eller så kan vi säga att trots att de redan blivit födda på nytt in i sitt eviga rike, är det ändå för dem inte deras dödsdag när de lämnar kroppen, utan deras födelsedag in i den andliga världen, och det är för dem en tid av yttersta glädje, så som följande händelser visar.

En rättfärdig mans död

En ängel berättade för mig om hur en sann kristen, som helhjärtat hade tjänat sin Herre i trettio år, låg döende. Några få minuter innan han dog, innan han lämnat kroppen, öppnade Gud hans andliga ögon så att han såg den andliga världen och kunde berätta vad han såg för dem runt omkring sig. Han såg att himlen hade öppnats för honom, och ett sällskap av änglar och heliga kom ut för att möta honom. Vid dörren stod Frälsaren med utsträckt hand och väntade på att ta emot honom. När allt detta öppnades framför honom, gav han ifrån sig ett sådant glädjerop att de bredvid hans säng blev bestörta. “Vilken glädje för mig”, utbrast han, “jag har väntat länge på att få se min Herre och

fara till honom. Å vänner! Se på hans ansikte, hur strålande av kärlek det är! Och se på änglasällskapet som har kommit för min skull! Vilken härlig plats det är! Vänner, jag far iväg till mitt verkliga hem. Sörj inte över att jag lämnar er, utan gläd er!” En av de närvarande vid hans bädd sade tyst: “Han yrar.” Han hörde den svaga rösten och sade: “Nej, så är det inte. Jag är vid fullt medvetande. Jag önskar att ni kunde se denna underbara åsyn. Jag är ledsen för att det är dolt för era ögon. Adjö, vi ses igen i nästa värld.” När han sagt detta slöt han sina ögon och sade: “Herre, jag befaller min själ i dina händer.” Så somnade han in.

Tröst åt hans kära

Så snart hans själ lämnat hans kropp tog änglarna honom i sina armar och skulle bege sig till himlen, men han bad dem att dröja några ögonblick. Han tittade på sin livlösa kropp, och på sina vänner, och sade till änglarna: “Jag visste inte att anden kunde se sin egen kropp och sina vänner efter att ha lämnat kroppen. Jag önskar att mina vänner kunde se mig liksom jag kan se dem, då skulle de aldrig betrakta mig som död eller sörja över mig så som de gör.” Sedan undersökte han sin andliga kropp och fann den vackert ljus och fin, och helt annorlunda än hans grova materiella kropp. Därpå började han hålla tillbaka sin fru och sina barn som grät och kysste hans kalla kropp. Han sträckte ut sina fina andliga händer, och började förklara för dem och med stor kärlek fösa dem därifrån, men de kunde varken se honom eller höra hans röst, och när han försökte föra bort sina barn från sin kropp verkade det som om hans händer passerade rakt igenom deras kroppar, som om de vore luft. Men de kände alls inget. Sedan sade en av änglarna: “Kom, låt oss ta dig till ditt eviga hem. Tyck inte synd om dem. Herren själv, och även vi, ska trösta dem. Ni skiljs bara åt några få dagar.”

Sedan for han iväg mot himlen i sällskap med änglarna. De hade bara kommit en bit på vägen när en annan skara änglar mötte dem med välkomstrop. Också många vänner och kära som dött före honom mötte upp, och när han fick se dem tilltog hans glädje ännu mer. När de kom fram till himlens port stod änglarna och de heliga i tystnad på båda sidorna. Han steg in och möttes i portöppningen av Kristus. Med detsamma föll han ner vid hans fötter för att tillbe honom, men Herren reste upp honom, omfamnade honom och sade: “Väl gjort, min gode och trogne tjänare, gå in i din Herres glädje.” Därvid blev mannens glädje obeskrivlig. Glädjetårar föll från hans ögon, och Herren torkade bort dem med stor kärlek och sade till änglarna: “Tag honom till den allra härligaste bostaden, som från begynnelsen har iordningställt åt honom.” Denne mannens ande hade fortfarande kvar den jordiska uppfattningen att det skulle vara att vanära Herren om han vände ryggen åt honom medan han gick iväg tillsammans med änglarna. Han tvekade inför att göra detta, men när han till slut vände sitt ansikte mot “herrgården” blev han förvånad över att upptäcka att varthelst han tittade, kunde han se Herren. För Kristus är närvarande överallt och kan ses överallt av de heliga och änglarna.

Förutom att han kunde se Herren, blev han glad över att det på alla sidor fanns om-

givningar som fyllde honom med glädje, och att de som står lägst i rang utan avund möter dem som står högre, och att de vilkas ställning är mer upphöjd skattar sig själva lyckliga som får tjäna sina bröder på lägre positioner, för detta är Guds och Kärlekens rike.

I varje del av himlen finns utsökta trädgårdar som allesammans hela tiden frambringar alla sorters underbara och läckra frukter, och alla sorters väldoftande blommor som aldrig vissnar. I dem prisar oupphörligt alla sorters skapelser Gud. Fåglar med vackra färger höjer sina underbara lovsånger, och den ljuva sången från änglar och heliga är sådan att när man hör den upplever man en fantastisk känsla av hänryckning.

Varthelst man kan se, finns bara scener av obegränsad glädje.

Detta är i sanning det Paradis som Gud har berett åt dem som älskar honom. Där finns inte en skugga av död, inte heller misslyckanden, synd eller lidanden, utan endast förblivande frid och glädje.

Himlens herrgårdar

Sedan såg jag en Guds man granska sin tilldelade herrgård på långt avstånd. När han anlände till dörren i sällskap med änglarna såg han på den skrivet med lysande bokstäver "Välkommen", och från bokstäverna hördes orden "välkommen, välkommen" upprepas om och om igen. När han stigit in i sitt hem, fann han till sin förvåning att Herren var där före honom. Vid detta blev hans glädje större än vi kan beskriva, och han utbrast: "Jag lämnade Herrens närvaro och kom hit på hans befallning, men jag ser att Herren själv är här för att bo med mig." I herrgården fanns allt han i sin vildaste fantasi kunnat föreställa sig, och alla var redo att betjäna honom. I grannhusen bodde heliga, likasinnade med honom, i lycklig gemenskap. För detta himmelska hus är det rike som beretts åt de heliga från världens grundläggning (Matt 25:34), och detta är den strålande framtid som väntar varje sann Kristi efterföljare.

En stolt pastor och en ödmjuk arbetare

En pastor, som såg sig själv som en utomordentligt lärd och religiös man, dog vid mogen ålder. Och utan tvekan var han en god man. När änglarna kom för att ta honom till den plats i andarnas värld som han tilldelats av Herren, tog de honom till mellantillståndet, och lämnade honom där tillsammans med många andra goda andar som nyss hade anlänt dit. Där skulle han vara i de änglars vård som utsetts att undervisa goda själar, medan de själva for tillbaka för att leda in en annan god ande. I denna mellanhimmel finns steg efter steg på väg upp till de högre himlarna, och det steg till vilket en själ kommer för undervisning beror på hans jordelivs verkliga godhet.

När änglarna, som hade satt denne pastor på hans nivå, kom tillbaka med den andra själen som de hade farit för att hämta, tog de honom uppåt över pastorns nivå. När pastorn såg detta, ropade han med kaxig röst: "Vilken rätt har ni att lämna mig halvvägs

upp till det härliga landet, medan ni tar med denne man så nära? Varken i helighet eller i något annat är jag i något avseende lägre än denne man eller än ni själva.” Änglarna svarade: “Här är det inte fråga om stor eller liten, eller om mer eller mindre, utan en människa placeras på den nivå han har förtjänat genom sitt liv och sin tro. Du är inte riktigt redo än för den högre nivån, så du måste stanna kvar här ett tag och lära dig några saker som våra medarbetare har utsetts att undervisa dig i. Sedan, när Herren ger befallning därom, ska vi med stor glädje ta dig med till den högre sfären.” Han sade: “Jag har i hela mitt liv undervisat folk om vägen till himlen. Vad mer kan jag lära? Jag vet allt om det.”

Sedan sade de undervisande änglarna: “De måste fara upp nu, vi kan inte hålla kvar dem, men vi ska besvara din fråga. Min vän, bli inte förnärad om vi talar klartext, för det är till ditt eget bästa. Du tror att du är ensam här, men Herren är här också, fast du inte kan se honom. Den stolthet som du uppvisade när du sade ‘jag vet allt om det’ hindrar dig från att se honom och från att flytta högre upp. Ödmjukhet är botemedlet för denna stolthet. Praktisera det så blir din önskan uppfylld.” Därefter sade en av änglarna till honom: “Mannen som precis avancerade förbi dig var ingen lärd eller berömd man. Du såg inte särskilt noggrant på honom. Han var medlem i din församling. Folk kände knappt honom alls, för han var en vanlig arbetare med lite fritid. Men i hans verkstad kände många honom som en flitig och ärlig arbetare. Hans kristna karaktär erkändes av alla som kom i kontakt med honom. Under kriget blev han kallad till tjänst i Frankrike. Där, medan han en dag hjälpte en sårad kamrat, blev han träffad av en kula och dog.

Trots att hans död kom plötsligt var han redo för den, så han behövde inte förbli i mellantillståndet så länge som du är tvungen till. Hans befördran beror inte på favorisering utan på hans andliga värdighet. Hans liv i bön och ödmjukhet medan han var i världen förberedde honom i stor utsträckning för den andliga världen. Nu gläds han åt att ha nått platsen som tilldelats honom, och tackar och prisar Herren som i sin barmhärtighet har räddat honom och gett honom evigt liv.”

Himmelskt liv

I himlen kan ingen någonsin skrymta, för alla kan se andras liv som de är. Det allt uppenbarande ljus som i härlighet flödar ut från Kristus får de onda att med sina samvetskval försöka gömma sig, men det fyller de rättfärdiga med den yttersta glädje över att få vara i Faderns rike av ljus. Där är deras godhet uppenbar för alla, och den ökar hela tiden mer och mer, för där finns inget som kan hindra deras tillväxt, och allt som kan understödja dem finns där för att hjälpa dem. De grader av godhet som en rättfärdig mans själ nått avslöjas av den ljusstyrka han utstrålar från hela sin varelse, för karaktär och väsen visar sig i form av olika brinnande regnbågslika färger i stor härlighet. I himlen finns ingen missunnsamhet. Alla gläds sig över att se andras andliga upphöjelse och ära, och utan något själviskt motiv försöker de alltid betjäna varandra. Alla himlens

oräkneliga gåvor och välsignelser är till för alla. Ingen tänker själviskt på att behålla något för sig själv, och där finns tillräckligt av allt åt alla. Gud, som är Kärlek, kan ses i människan Jesus som sitter på tronen i den högsta himlen. Från honom, som är “Rättfärdighetens sol”, och “Världens Ljus” ser man helande och livgivande strålar och ljusvågor stråla ut genom varje helgon och ängel, och de överför åt allt de träffar vitaliserande och levandegörande kraft. Varken öster eller väster finns i himlen, inte heller norr eller söder, utan Kristi tron framstår som alltings centrum inför varje enskild själ och ängel.

Där finns också alla sorters friska och delikata blommor och frukter och mången slags andlig mat. När man äter dem upplever man en utsökt smak och välmående, och sedan de upptagits, utsöndras från varje por av kroppen en delikat lukt som parfymerar luften runt omkring.

I korthet fullbordas alla himlens invånares viljor och önskningar i Gud, eftersom Guds vilja fullkomnas i varje liv, så att i alla omständigheter och på alla himlens nivåer finns för alla en oförändrad upplevelse av underbar glädje och välsignelse.

Skapelsens mål och syfte

För några månader sedan låg jag ensam i mitt rum med stark smärta från ett sår i mitt öga. Smärtan var så stark att jag inte kunde göra något annat arbete, så jag tillbringade tiden i bön och förbön. En dag hade jag hållit på bara några minuter när den andliga världen öppnade sig för mig, och jag fann mig omgiven av änglar. Omedelbart glömde jag all smärta, för hela min uppmärksamhet koncentrerades på dem. Nedan nämner jag några få ytterligare saker som vi samtalade kring.

Namn i himlen

Jag frågade dem: “Kan ni tala om för mig vad ni heter?” En av änglarna svarade: “Var och en av oss har fått ett nytt namn, som ingen känner utom Herren och den som har mottagit det (Upp 2:17). Alla vi som är här har tjänat Herren i olika länder och i olika tidsåldrar, och ingen behöver veta vad vi heter. Inte heller är det nödvändigt för oss att berätta våra tidigare jordiska namn. Det kunde kanske vara intressant att känna till dem, men vad nytta skulle det tjäna till? Sedan vill vi inte att människor ska känna våra namn, för att de inte ska fantisera stora saker om oss och ge oss ära istället för Herren, som har älskat oss så att han lyft oss ur vårt fallna tillstånd och fört oss till vårt eviga hem, där vi för evigt ska sjunga lovsånger i hans underbara gemenskap — och detta är syftet med att han skapade oss.”

Att se Gud

Jag frågade på nytt: "Ser änglarna och de heliga som bor i himlens högsta världar alltid Guds ansikte? Och, om de ser honom, i vilken form och i vilket tillstånd uppenbarar han sig?" En av de heliga sade: "Så som havet är fullt av vatten är hela universum fyllt av Gud, och alla himlens invånare känner runt om på alla sidor hans närvaro. När man dyker under vatten finns där inget utom vatten ovanför, under och runt om. På samma sätt känns Guds närvaro i himlen. Och liksom det i havets vatten finns oräkneliga levande varelser, existerar Guds skapelser i hans allestädes närvaro. Eftersom han är oändlig kan hans barn, som är ändliga, bara se honom i form av Kristus. Det är så som Herren själv har sagt: "Den som har sett mig har sett Fadern" (Joh 14:19). I denna andarnas värld bestämmer vars och ens andliga tillväxt i vilken grad han kan känna och uppleva Gud. Kristus uppenbarar också sin härliga gestalt för var och en enligt dennes andliga insikt och kapacitet. Om Kristus skulle visa sig i samma härlighetsljus för dem som bor i de mörkare lägre områdena av den andliga världen, som för dem på de högre nivåerna, skulle de inte kunna uthärda det. Därför dämpar han härligheten i sin uppenbarelse till varje själs utveckling och kapacitet."

Sedan lade en annan av de heliga till: "Guds närvaro kan verkligen kännas och avnjutas men den kan inte uttryckas i ord. Liksom sötman i det söta avnjuts genom att smaka, och inte genom den mest målande beskrivning, erfar alla i himlen glädjen i Guds närvaro. Var och en i den andliga världen vet att hans upplevelse av Gud är verklig, och det behövs inte att någon försöker hjälpa honom med att beskriva den."

Avstånd i himlen

Jag frågade: "Hur långt ifrån varandra ligger de olika himmelska områdena? Om man inte kan fara till andra områden för att bo i dem, får man lov att besöka dem?" Så sade en av de heliga: "Boplatsen har utsetts för varje själ på det plan som hans andliga utveckling har anpassat honom till, men han kan fara och besöka andra områden under korta perioder. När personerna i de högre sfärerna kommer ner på de lägre, ges de ett sorts andligt tackelse så att inte anblicken av deras framträdande ska göra invånarna på de lägre och dunklare nivåerna förlägna. När någon från en lägre sfär far till en högre får också han ett sorts andligt tackelse, så att han kan uthärda ljuset och härligheten på den platsen."

I himlen känns inte avstånd av någon, för så snart man formulerat sin önskan att fara till en viss plats är man där.

Avstånd känns bara i den materiella världen. Om man önskar träffa en av de heliga som befinner sig på ett annat område, förs antingen man själv dit med tankens fart eller kommer den andre genast till en.

Det förtorkade fikonträdet

Jag ställde en fråga till dem: "Allt är skapat med ett syfte, men ibland verkar det som om syftet inte fullbordas. Till exempel var syftet med fikonträdet att det skulle ge frukt, men när Herren fann det utan frukt såg han till att det vissnade. Kan ni ge mig något ljus över om dess syfte uppfylldes eller inte?" En av de heliga svarade: "Otvivelaktigt fullföljdes dess syfte, och på ett fullödigare sätt. Livets Herre ger liv åt varje skapad varelse med ett visst syfte, men om det syftet inte fullbordas har han makt att återta livet för att fullborda ett högre syfte. Många tusen av Guds tjänare har offrat sina liv för att undervisa och lyfta upp andra. Genom att förlora sina liv för andra har de hjälpt dem och således fullbordat Guds högre syfte. Och om det är tillåtet och dessutom en ädel tjänst för människan, som är mer värd än fikonträd och allt annat skapat, att ge sitt liv för andra människor, hur kan det då vara orätt om ett träd ger sitt liv för att undervisa och varna en vilsefarande nation? Alltså, genom detta fikonträd gav Kristus denna mäktiga lektion åt judarna, och åt hela världen, att de vilkas liv är utan frukt och som missar syftet för vilket Gud skapade dem, allesammans ska vissna ner och bli förstörda."

Och historiska fakta visar oss klart att den tidens bigotta och inskränkta judiska nationella liv på grund av sin ofruktbarhet vissnade bort likt fikonträdet. På samma sätt är andras fruktlösa liv, även om de ytligt må verka fruktsamma, orsak till att andra far vilse, och kommer att förbannas och förstöras. Om någon skulle invända att när Herren förbannade detta fikonträd var det inte fruktsäsong och man borde inte titta efter fikon, bör han tänka på, att det inte finns någon utsatt tid för att göra gott, eftersom alla årstider och tider är lika mycket avsedda för goda gärningar, och att han bör göra sitt eget liv fruktbärande och så fullfölja syftet med att han blev skapad.

Har människan fria händer?

Åter frågade jag: "Skulle det inte varit långt bättre om Gud hade skapat människan och hela skapelsen fullkomlig, för då skulle inte människan ha kunnat synda, inte heller skulle det funnits så mycket sorg och lidande i världen? Men nu har vi alla sorters lidanden i en skapelse som är underkastad förgängelse."

En ängel som hade kommit från himlens högsta nivåer och där innehade en hög position svarade: "Gud har inte gjort människan lik en maskin som skulle arbeta automatiskt, inte heller har han fastställt hennes öde som i fallet med stjärnor och planeter som inte flyttar sig utanför sina tilldelade banor, utan han har gjort henne till sin egen avbild och likhet, med fria händer, i besittning av förstånd, vilja och makt att handla oberoende. Följaktligen är hon högre än allt annat skapat. Om inte människan hade skapats med fria händer skulle hon inte kunnat njuta av Guds närvaro, inte heller himlens glädje, för hon skulle varit blott en maskin som går utan att veta något eller känna något, eller lik stjärnorna som rör sig omedvetet genom den oändliga rymden. Men människan, som har fria händer, motsätter sig genom sin naturs beskaffenhet denna sorts själlösa full-

komlighet – och fullkomlighet av detta slag skulle verkligen varit ofullkomlighet – för en sådan människa skulle varit blott en slav vars själva fullkomlighet skulle tvingat henne till vissa handlingar, i vilka hon inte skulle kunnat känna någon glädje, eftersom hon inte skulle haft något val. För henne skulle det inte varit någon skillnad på en Gud eller en sten.”

Människan, och med henne hela skapelsen, har lagts under meningslöshet, men inte för evigt. Genom sin olydnad har människan fört sig själv och alla andra skapelser in i alla missförhållanden och lidanden av detta förgänglighetens tillstånd. Endast i detta tillstånd av andlig kamp kan hennes andliga kraft utvecklas till fullo, och bara i denna kamp kan hon lära sig det som behövs för hennes fullkomning. Därför, när människan till slut når fullkomningens mål i himlen, kommer hon att tacka Gud för lidandena och kampen i den nuvarande världen, för då kommer hon att till fullo förstå att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa (Rom 8:28).

Guds kärleks uppenbarelse

Sedan sade en annan av de heliga: “Alla invånarna i himlen vet att Gud är kärlek, men från evighet var det dolt att hans kärlek är så underbar att han ville bli människa för att rädda syndare, och för deras rening ville dö på korset. Så led han för att han skulle kunna rädda människor och hela skapelsen som är underlagd meningslöshet. Således har Gud genom att bli människa visat sitt hjärta för sina barn. Men om något annat medel skulle använts, skulle hans oändliga kärlek för evigt förblivit dold. ‘Nu väntar hela skapelsen ivrigt på att Guds barn skall uppenbaras, när de åter ska upprättas och förhär- ligas. Men, för närvarande, suckar och vändas de tillsammans med hela skapelsen ända tills denna nyskapelse kommer till stånd. Också de som blivit födda på nytt suckar inom sig i väntan på kroppens återlösning, och tiden närmar sig då hela skapelsen, i allt lydigt Gud, för evigt ska befrias från förgängelse och denna meningslöshet. Sedan ska den förbli evigt lycklig i Gud och i sig själv uppfylla syftet med att den blev skapad. Då ska Gud bli allt i alla’ (Rom 8:18-23).”

Ängeln samtalade också med mig om många andra saker, men det är omöjligt att skriva ner dem, eftersom det i världen inte bara saknas språk och liknelser genom vilka jag skulle kunna uttrycka innebörden i dessa mycket djupa andliga sanningar, utan de önskade inte att jag skulle försöka detta, för ingen som saknar andlig erfarenhet kan förstå dem. Då finns anledning att frukta att istället för att bli till hjälp, skulle dessa sanningar för många orsaka missförstånd och misstag. Jag har därför bara skrivit om några få av de enklaste sakerna som vi talade med varandra om, i hoppet att många genom dem måtte få ledning och varning, undervisning och tröst. Dessutom dröjer det inte länge förrän mina läsare kommer att gå över till den andliga världen och se dessa ting med sina egna ögon. Men innan vi för alltid lämnar denna värld för att fara till vårt eviga hem måste vi med stöd av Guds nåd och bönenas ande troget utföra det arbete vi tilldelats. Så ska vi fullfölja syftet med våra liv, och utan någon skugga av sorg stiga in i

vår himmelske Faders eviga glädje.

Boken finns att köpa i pappersformat på Vingårdens webshop www.vingarden.org.